

ment jotes, que tan havia ballat a la plaça del poble durant la seva infantesa. A partir d'aquells anys, també impartí lliçons de solfeig i d'instruments diversos, etapa que culminà amb la fundació de l'orquestrina *Esmeralda*.

Uns anys després, l'any 1956, es traslladà definitivament a Barcelona i fou membre de la *Gran Orquestra Palermo*, de l'orquestra *Maxim's* i, durant tres anys, de la *Gran Orquestra Bianca*. L'any 1964, quan albirava els 49 anys, ingressà a l'antiga cobla-orquestra *Barcelona* de la mà del director i flabiolaire de la mateixa, en Pere Moner, amb el qual acabaren essent molt amics. Hi entrà com a fiscorn, trombó i violí, i mig any més tard n'ostentà ja la direcció i la representació. Aquesta fou una fita important pel mestre Gil, ja que conegué, acceptà i féu seva la cobla i, a partir de llavors, deixà enrere tota una vida dedicada a la música i a la creació de música lleugera, ballables, de corals a veus iguals i mixtes, de cançons de bressol, de motets religiosos, etc.

El mestre Gil s'enamorà ben aviat de la música per a cobla i començà a escriure de manera frenètica. Les seves primeres sardanes foren *La millor Rosa* (dedicada a la seva muller), *Benvinguda*, *Puigventós* (signada amb el pseudònim de J. Montsagre), *Tossal verd* (en referència a la seva vila nadiua) i *Així som*, totes elles estrenades el 1964.

Persona inquieta, la seva producció musical és una reserva constant d'obtenir que, musicalment, la sardana assimili els corrents més moderns sense, però, perdre la seva força racial, ans el contrari: assolir donar-li més vàlua precisament mitjançant la mutació que ell anhela. Tal com ell reconegué en una entrevista televisiva a TV3, el fet de "*viure sempre i fer-ho tot a temps de sardana*" li ha permès assolir el rècord de ser autor de prop de 1.400 títols, situant-se entre els compositors més prolífics de la història de la música per a cobla. A més de les ja citades, també són sardanes del mestre Gil *Els tres Patufets*, *Tarragona Ciutat Pubilla*, *La Flama de la sardana* i una llarga llista de títols quasi sempre amb el segell de la dedicatòria personal i, com diu ell, sardanes sobretot per ballar. Totes elles segueixen una particularitat: en els llargs, la melodia de tenora dura dinou compassos. També és autor de sardanes escrites expressament per a dues cobles, com ara *Cala Romana* (1974), *Figueres l'encís d'una anella* (1984) o *Congratulació*.

D'entre tots els seus títols, més de 80 han estat premiats en certàmens musicals; alguns d'ells són: *Hospitalenca* (2n premi Hospitalet de Llobregat el 1966), *Roca de Quer* i *Coll de Jou* (3r i 4t premi Andorra, respectivament, el 1967), *Figueres 1267* (1r accèssit premi Figueres el 1967), *Tarragona* (premi Diputació Provincial de Tarragona el 1970), *Lloret bonica* (premi Lloret el 1972), *El nostre Lluís* (premi de l'OBP en la Diada